

Dosarul nr. 3ra-617/21

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani – V. Chisilița

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău – A. Minciuna, I. Muruianu, E. Palanciuc

ÎNCHEIERE

02 iunie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Maria Ghervas
Nina Vascan
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului depus de Ina Țicu, reprezentată de
avocatul Ivan Ungurean,

în cauza de contencios administrativ la acțiunea depusă de Ina Țicu împotriva
Ministerului Afacerilor Interne și Inspectoratului General al Poliției cu privire la
contestarea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului
administrativ,

împotriva deciziei din 17 februarie 2021 a Curții de Apel Chișinău,

constată:

La data de 05 noiembrie 2019, Ina Țicu a depus o cerere de chemare în judecată
împotriva Inspectoratului General al Poliției și Ministerului Afacerilor Interne cu
privire la anularea ordinului Inspectoratului General al Poliției nr. 474e din 18
septembrie 2019, anularea deciziei Inspectoratului General al Poliției de soluționare
a cererii prelabile nr. 34/3-Ț-199/19 din 4 octombrie 2019, anularea deciziei
Ministerului Afacerilor Interne de soluționare a cererii prelabile nr. 44/22-2908 din
15 octombrie 2019, restabilirea în funcția de inspector principal, ofițer superior de
sector al Sectorului de poliție nr. 1, or. Strășeni al Inspectoratului de Poliție Strășeni,
achitarea tuturor drepturilor salariale pentru lipsa forțată de la muncă, repararea
prejudiciului moral în mărime de 10 000 lei și restituirea cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii de chemare în judecată reclamanta a indicat că aceasta
activează în cadrul organelor afacerilor interne începând cu anul 2009. La data de
19 septembrie 2019 a luat cunoștință cu ordinul Inspectoratului General al Poliției
nr. 474e din 18 septembrie 2019, prin care s-au suspendat raporturile de serviciu ale
Inei Țicu, până la rămânerea definitivă a hotărârii instanței de judecată în cauza
penală nr. 2018970018, în conformitate cu art. 76 alin. (1), lit. g) din Codul muncii.

Nefiind de acord cu ordinul respectiv, la 30 septembrie 2019, Ina Țicu a depus
la Inspectoratul General al Poliției cerere prelabilă, prin care a indicat precum că

ordinul nr. 474e din 18 septembrie 2019 este ilegal și neîntemeiat, lezând drepturile reclamantei, inclusiv dreptul constituțional la muncă.

Cererea prealabilă a fost respinsă de Inspectoratul General al Poliției ca neîntemeiată, iar dosarul administrativ a fost trimis la Ministerul Afacerilor Interne pentru emiterea unei decizii definitive în acest sens. Prin decizia nr. 44/22-2908 din 15 octombrie 2019 autoritatea competentă a comunicat reclamantei că nu au fost depistate careva iregularități, respectiv a respins la rândul ei cererea prealabilă depusă de reclamantă.

Reclamanta a mai invocat că la data de 12 februarie 2018, Serviciul Protecție Internă și Anticorupție a dispus desfășurarea anchetei de serviciu nr. 265 în privința inspectorului principal, Ina Țîcu. Prin raportul din 02 martie 2018, întocmit în urma acestei anchete de serviciu, a fost propus de a o finaliza, iar în cazul condamnării angajaților Inspectoratului de Poliție Strășeni, în baza unei sentințe judecătorești definitive și irevocabile, de sesizat Inspectoratul General al Poliției pentru concedierea acestora din funcția publică cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne. În acest sens, prin acest raport s-a concluzionat asupra faptului că nu sunt temeiuri pentru sancționarea disciplinară a inspectorului Ina Țîcu, lipsind temeiuri de suspendare a raporturilor de serviciu.

Astfel, reclamanta a conchis că acțiunea angajatorului, de suspendare a raporturilor de serviciu cu inspectorul principal Ina Țîcu, poartă un caracter abuziv și limitativ, iar ordinul emis transgresează în mod vădit principiul proporționalității, aplicându-se o măsură excesivă în raport cu scopul care trebuie atins, încălcându-se, ca efect, art. 43 combinat cu art. 54 din Constituția Republicii Moldova.

Reclamanta a mai menționat că în perioada mai 2018-septembrie 2019 a continuat să activeze și nu au fost identificate careva incompatibilități ale infracțiunii de care este învinuită cu munca prestată de către aceasta în calitate de ofițer de sector. Aceasta subliniază că pe parcursul activității sale, inclusiv în perioada de după data trimiterii în judecată a cauzei penale, reclamanta a acumulat cei mai buni indici de performanță din rândul angajaților Secției securitate publică, inclusiv a examinat calitativ toate plângerile, sesizările și înștiințările parvenite de la cetățeni, aplicând justificat normele contravenționale și penale, asigurând astfel calificarea juridică corectă, precum bucurându-se de stima și respectul cetățenilor, colegilor și conducerii inspectorului. Caracteristica de asemenea a evidențiat faptul, că Ina Țîcu este un angajat disciplinat, onest, păstrează secretul de stat și cel profesional.

Reclamanta a considerat că în condițiile în care între intervenirea pretinsului motiv al deciziei administrative, adică trimiterea în instanța de judecată a dosarului penal privind comiterea de către salariat a unei infracțiuni incompatibile cu munca prestată, și consecința, adică suspendarea raporturilor de serviciu, a expirat o perioadă atât de îndelungată, nu mai este adecvată, necesară și nici proporțională măsura luată, fiind, în cele din urmă, contrară legii și criteriilor enunțate în Hotărârea Curții Constituționale nr. 6 din 3 martie 2016.

Reclamanta a remarcat că nici ancheta de serviciu nr. 265 din 12 februarie 2018, finalizată cu Raportul din 02 martie 2018, nu a propus suspendarea raporturilor de serviciu cu inspectorul principal Ina Țîcu, chiar și într-o eventualitate de expediere

a cauzei penale în instanța de judecată, ci doar încetarea raporturilor de serviciu, în temeiul unei sentințe judecătorești definitive și irevocabile.

Pe parcursul judecării cauzei în fond, Ina Țîcu la 29.06.2020 a depus cerere de concretizare a pretențiilor, prin care a solicitat anularea ordinului Inspectoratului General al Poliției nr. 474e din 18 septembrie 2019, restabilirea reclamantei Ina Țîcu în funcția deținută anterior, de ofițer superior de sector al Sectorului de poliție nr. 1, or. Strășeni al Inspectoratului de Poliție Strășeni, încasarea din contul Inspectoratului General al Poliției a prejudiciului material în mărime de 86 112 lei, încasarea prejudiciului moral în mărime de 10 000 lei și compensarea cheltuielilor de judecată.

Suplimentar argumentelor expuse în cererea de chemare în judecată inițială, reclamanta a indicat că, drept temei de fapt în inițierea procedurii de suspendare a raporturilor de muncă cu Ina Țîcu a fost scrisoarea Șefului Inspectoratului de Poliție Strășeni din 11 septembrie 2019, deși, suspendarea provizorie din funcție o decide administrația instituției în care activează învinutul ori inculpatul, în condițiile legii, la demersul procurorului care conduce, sau după caz, efectuează nemijlocit urmărirea penală, prin hotărâre, care poate fi atacată la judecătorul de instrucție.

În mod egal, reclamanta a invocat că există o situație contradictorie, pe de o parte, suspendarea s-a realizat la inițiativa Șefului Inspectoratului de Poliție Strășeni, iar pe de altă parte, temeiul de drept indicat este art. 76 lit. g) Codul muncii, care se referă la trimiterea în instanța de judecată a dosarului penal privind comiterea de către salariat a unei infracțiuni. Or, instanța trebuie să determine foarte clar aceste circumstanțe, inclusiv, stabilirea existenței relațiilor de muncă dintre aceștia, deoarece, în dependență de temeiul de fapt al suspendării contractului individual de muncă încheiat între Ina Țîcu și Inspectoratul General al Poliției, se stabilesc normele aplicabile soluționării litigiului.

Reclamanta a reiterat că pentru aplicarea dispozițiilor art. 76 lit. g) Codul Muncii trebuie respectate trei condiții cumulative, și anume, trimiterea în instanța de judecată a dosarului penal privind comiterea de către salariat a unei infracțiuni, infracțiunea incriminată salariatului să fie incompatibilă cu munca prestată, iar suspendarea urmează să fie dispusă până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești. În speță, reclamanta evocă că cauza penală a fost trimisă în instanță la 22 mai 2018, iar angajatorul a emis ordinul de suspendare la 18 septembrie 2019, adică după 16 luni de activitate în funcție.

În plus, reclamanta denunță că angajatorul nu a examinat aspectul privind incompatibilitatea funcției deținute și infracțiunea incriminată acesteia, astfel transgresând principiul proporționalității.

Reclamanta a remarcat că angajatorul, prin ancheta de serviciu din 12 martie 2018, nu a identificat temeiuri și necesitatea suspendării raportului de serviciu al ofițerului superior de sector Ina Țîcu, chiar și în cazul expedierii cauzei penale în instanța de judecată, ci doar încetarea raporturilor de serviciu, în baza sentinței judecătorești definitive și irevocabile.

Mai mult, reclamanta a evocat că suspendarea raporturilor de muncă intră sub incidența art. 8 CEDO, din perspectiva modului în care afectează viața profesională, ca parte a vieții private, precum și a modului în care afectează relațiile personale și

situația materială proprie și a familiei. În jurisprudența sa, CtEDO a pus în discuție și problema efectelor suspendării nelegale a raporturilor de muncă asupra vieții private a angajatului, în cazul în care se solicită despăgubiri pentru prejudiciul moral suferit din această cauză. În speță, reclamanta consideră că suspendarea raporturilor de muncă, fiind neproportională incompatibilității infracțiunii de care este învinuită, a amplificat degradarea vizibilă a sănătății personale, fiind și în lipsa unei posibilități de a munci și a se întreține, prin care fapt a suportat un prejudiciu moral considerabil.

Prin hotărârea din 03 iulie 2020 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, s-a respins cererea de chemare în judecată.

Instanța de judecată a reiterat că potrivit art. 35 alin. (2) din Legea privind funcționarul public cu statut special nr. 288 din 16 decembrie 2016, suspendarea din funcția publică cu statut special se efectuează prin ordin al angajatorului sau a persoanei împuternicite de către acesta, conform prevederilor legale. În plus, art. 75 alin. (1) lit. g) din Codul Muncii prevede că contractul individual de muncă se suspendă în circumstanțe ce nu depind de voința părților în caz de trimitere în instanța de judecată a dosarului penal privind comiterea de către salariat a unei infracțiuni incompatibile cu munca prestată, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești.

Instanța de judecată a considerat că în speță, Inspectoratul General al Poliției era obligat să întreprindă măsurile impuse de lege, dat fiind faptul că au fost constatate circumstanțe care condiționează suspendarea reclamantei din funcție, conform prevederilor art. 76 alin. (1) lit. g) din Codul muncii. Instanța a reiterat că în privința Inei Țicu a fost pornită o cauză penală privind acte de corupție în cadrul căreia aceasta are statut de inculpat și care se afla pe rolul instanței la momentul suspendării reclamantei din funcție.

Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani a mai menționat că dreptul la muncă nu este absolut, totuși limitarea acestuia trebuie să aibă o justificare, să fie necesar, să răspundă unui interes general, altfel spus să respecte principiul proporționalității.

Instanța de judecată a evocat că potrivit art. 13 și art. 50 din Legea privind funcționarul public cu statut special, una din condițiile de exercitare a funcției publice cu statut special este reputația ireproșabilă și obligația de a avea un comportament integru în activitatea publică și viața profesională. În plus, potrivit hotărârii Curții Constituționale nr. 4 din 22 aprilie 2014, pct. 64-66, nivelul de încredere în instituțiile statului este semnificativ influențată de reprezentanții acestora. În speță, reclamanta era învinuită de comiterea unei infracțiuni de corupere activă, ce constituie o infracțiune gravă, incompatibilă cu munca prestată.

Instanța de judecată a enunțat că nu poate fi reținut argumentul reclamantei precum că aceasta, timp de 16 luni după trimiterea cauzei penale la instanța de judecată, a exercitat funcția deținută, chiar activând prodigios și rezultativ, din motiv că aceste circumstanțe nu împiedică nicicum obligația angajatorului de a-și îndeplini sarcina legală de suspendare a raporturilor de muncă, conform hotărârii Curții constituționale nr. 6 din 06 martie 2018 pct. 54. În plus, instanța reține că reclamanta nu a comunicat aceste date angajatorului, deși obligația de informație îi revenea conform art. 50 lit. r) din Legea nr. 288/2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului afacerilor interne, precum și pct. 7 subpct. 25 al

Statutului disciplinar al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 409 din 07 iunie 2017.

Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani, a mai menționat că nu există nici un temei legal pentru a dispune restabilirea la muncă a salariatei, nu a constatat vătămarea drepturilor și libertăților fundamentale ale reclamantei și a respins pretențiile reclamantei de reparare a prejudiciului moral și material.

La data de 07 iulie 2020, cu respectarea termenului prevăzut de articolul 232 din Codul administrativ, Ina Țicu, reprezentată de avocatul Ivan Ungurean, a depus apel nemotivat împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, din 03 iulie 2020. Ulterior, la data de 01 octombrie 2020, apelanta a depus apelul motivat, prin care a solicitat casarea hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, din 03 iulie 2020, anularea Ordinului Inspectoratului General al Poliției nr. 474e din 18 septembrie 2019, restabilirea apelantei Ina Țicu în funcția deținută anterior, încasarea din contul pârâtului, Inspectoratul General al Poliției, în beneficiul reclamantei, a prejudiciului material în mărime de 86 112 lei, prejudiciului moral în mărime de 10 000 lei și a cheltuielilor de judecată în suma totală de 3860 lei.

Prin decizia din 17 februarie 2021, Curtea de Apel Chișinău a respins apelul declarat de Ivan Ungurean în interesele Inei Țicu împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, din 03 iulie 2020.

Instanța de apel a reținut că sunt plauzibile concluziile Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, în particular concluziile privind respingerea pretenției cu privire la anularea ordinului nr. 474e din 18 septembrie 2019, emis de IGP al MAI, considerând că suspendarea din funcție a apelantei a fost făcută cu respectarea prevederilor legale, a competenței, a procedurii. Curtea de Apel Chișinău a conchis că hotărârea primei instanțe este una legală, motivată și bine argumentată, făcând referire la normele de drept material și procedural, dând o apreciere probelor prezentate de către părți, determinând circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzei, care au fost și care n-au fost stabilite, apreciind corect caracterul raportului juridic între părți, aplicând legea aplicabilă soluționării cauzei și admisibilitatea acțiunii, având o motivație și o analiză clară. În plus, Curtea de Apel Chișinău a reținut că prima instanță a examinat cauza conform dreptului la proces echitabil, garantat și asigurat prin articolul 6 din Convenție.

Avocatul Ivan Ungurean, în interesele recurente Ina Țicu, a depus cerere de recurs împotriva deciziei Curții de Apel din 17 februarie 2021, solicitând casarea integrală a deciziei Curții de Apel Chișinău din 17 februarie 2021 și a hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, din 03 iulie 2021, ca fiind în contradicție cu normativul național, standardele internaționale și cele mai bune practici în domeniu, cu emiterea unei noi decizii, prin care să se admită pretențiile înaintate de recurentă.

În motivarea recursului, reprezentantul recurente susține că instanțele de fond au interpretat contrar legii normele de drept material, cât și nu au supus examinării în fond a multiplelor pretenții înaintate de către reclamantă, iar unele circumstanțe importante pentru soluționarea cauzei nu au fost în genere constatate și elucidate.

Reprezentantul recurenteii a insistat că art. 76 alin. (1) lit. g) din Codul muncii nu operează automat ci se pretează unor condiții, or instanțele de fond au recurs la o interpretare defavorabilă dispoziției în cauză.

În plus, suspendarea operează doar în situația în care cauza penală este transmisă în instanța de judecată, iar infracțiunea este incompatibilă cu munca prestată, fiind niște cerințe constituționale impuse de art. 54 alin. (4) referitoare la proporționalitate.

Reprezentantul recurenteii a mai menționat că existența unei cauze penale nu poate fi considerată drept o afectare a credibilității instituției sau încălcare a obligației unui comportament integru în activitatea publică, astfel decât prin transgresarea gravă și vădită a principiului fundamental al prezumției nevinovăției.

În mod egal, reprezentantul recurenteii se plânge că raționamentul instanțelor de fond nu corespunde cu principiul proporționalității. În speță, reprezentantul recurenteii a susținut că nu poate fi rezonabil, proporțional și nici echitabil de a aplica conceptul de încredere în instituții față de o singură persoană. Cu atât mai mult, aplicând doar art. 76 alin. (1) lit. g) din Codul Muncii, Curtea de Apel Chișinău ar neglija principiul proporționalității și ar fi interpretat eronat faptul că infracțiunea este incompatibilă cu munca prestată. În plus, suspendarea raporturilor de serviciu după o perioadă îndelungată, de mai mult de un an, tot nu reprezintă o măsură adecvată, necesară și proporțională.

Reprezentantul recurenteii s-a mai plâns că instanțele de fond au omis faptul că recurenta pe parcursul activității sale a fost un angajat disciplinat, onest, a acumulat cei mai buni indici de performanță din rândul angajaților Secției securitate publică, precum menționează caracteristica din 23 septembrie 2019 a șefului Inspectoratului de Poliție Strășeni.

Reprezentantul a mai evocat că prin decizia litigioasă de a suspenda reclamanta din funcție i-ar fi încălcat dreptul la muncă, consacrat de art. 23 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și art. 6 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, precum și un șir de convenții ale Organizației Internaționale a Muncii, ratificate de Republica Moldova. În mod egal, i-a fost încălcat dreptul la dezvoltarea personală și dreptul de a stabili și întreține relații cu alte persoane și lumea exterioară, menționând că viața privată nu exclude în principiu activitățile de natură profesională ori comercială, precum dezvoltarea relațiilor în timpul lucrului (cauza Niemietz c. Germania, 16 decembrie 1992, pct. 29).

Examinând termenii de depunere a recursului, Curtea reține următoarele.

În conformitate cu articolul 245 alin.(1) și (2) din Codul administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 17 februarie 2021, dispozitivul deciziei fiind notificat reprezentantului recurenteii la data de 18 februarie 2021, fapt ce se confirmă prin extrasul din poșta electronică anexat la dosar (f.d. 20

VOL II), iar decizia motivată la data de 07 aprilie 2021, fapt ce se confirmă prin avizul de recepție a scrisorii recomandate anexate la dosar (f.d. 32 VOL II). Astfel recursul depus la 22 februarie 2021 și motivarea recursului depusă la 08 aprilie 2021 sunt în termen.

Prin referința din 14 mai 2021, Inspectoratul General al Poliției a solicitat declararea inadmisibilității recursului, iar în eventualitatea inadmisibilității respingerea acestuia ca neîntemeiat. În fond, IGP a evocat că art. 76 din Codul muncii se impune autorității publice să adopte o decizie de a suspenda contractul individual de muncă. În plus, a susținut că recurenta nu putea să nu fie suspendată din funcție, din moment ce este total incompatibilă cu munca furnizată de aceasta cauza penala intentată în privința acesteia, or polițistului îi este interzis să abuzeze de calitatea sa oficială și să compromită, prin activitatea sa publică ori privată, prestigiul funcției sau al instituției din care face parte. Polițistul are obligația de a manifesta intoleranță față de corupție, precum și să promoveze prin propria prestație imaginea publică a instituției pe care o reprezintă.

Prin referința din 17 mai 2021, Ministerul Afacerilor Interne a reiterat că potrivit art. 35 alin. (2) din Legea nr. 288/2016 privind funcționarul public cu statut special, suspendarea din funcția publică cu statut special se efectuează conform prevederilor legale, prin ordinul angajatorului sau a persoanei împuternicite de către acesta. Autoritatea a enunțat că suspendarea provizorie din funcție se dispune atunci când salariatul a săvârșit o infracțiune intenționată, incompatibilă cu exercitarea funcției, scopul suspendării fiind de a proteja interesele instituției față de pericolul continuării activității ilicite și de consecințele periculoase ale unei fapte penale, prevenind astfel noi fapte similare. În mod egal, potrivit pct. 7 alin. (25) din Statutul disciplinar al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 409 din 07 iunie 2017, MAI a susținut că recurenta avea obligația de a informa neîntârziat structura de resurse umane despre dobândirea calității procesuale de bănuit, învinuit sau inculpat, precum și despre măsurile procesuale penale dispuse ori hotărârile penale pronunțate împotriva sa.

Examinând temeiurile invocate în recursul depus de reprezentantul recurteii, avocatul Ivan Ungurean, în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție îl consideră inadmisibil, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 246, alin. (1) Cod administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, iar în acord cu alin. (2) din art. 246 Cod administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f). Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudențial, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevolutiv al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245 alin. (2) din Codul administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de

drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În circumstanțele menționate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de către avocatul Ivan Ungurean, în interesele recurentei Ina Țîcu.

În conformitate cu art. 230 și art. 246 din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul depus de Ina Țîcu, reprezentată de avocatul Ivan Ungurean, se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Maria Ghervas

judecătorii

Nina Vascan

Victor Burduh